

SERIES Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง

Hope cluster โควิดนี้ยังมีหวัง ลำดับที่ 21

เรียบเรียงโดย ชนิตสิริ พุ่มทอง

“ชื่อฐิติชญา สแลมัน อายุ 22 ปี ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 4 คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เป็นคนจังหวัดปัตตานีค่ะ”

เราชอบติดตามข่าวสารบ้านเมือง เรามักมีข้อถกเถียงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการเมืองทำให้เราอยากเรียนรัฐศาสตร์ พอได้เรียนทำให้รู้สึกอินมากขึ้นกับสถานการณ์การรับรู้ข่าวเกี่ยวกับบ้านเมืองไปอัตโนมัติ ยิ่งได้เรียนในสิ่งที่อยากเรียนมันทำให้เรารู้สึกไม่กดดัน มีสุขความกับสิ่งที่เรียน

ต้นปี 2563 ได้มีโอกาสเป็นนักศึกษาแลกเปลี่ยนที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในโครงการของคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และคณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ช่วงเดือนมกราคม-เมษายน ตอนนั้นเราได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมหลายอย่างในงานฟุตบอลประเพณีจุฬาฯ-ธรรมศาสตร์ ได้แปลอักษรบนสแตนด์เชียร์ในงานฟุตบอลประเพณีจุฬาฯ-ธรรมศาสตร์ และช่วยกลุ่มอิสระล้อการเมือง ทำหุ่น

สถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ในช่วงแรกยังไม่ระบาดมากนัก พอช่วงเดือนมีนาคม สถานการณ์เริ่มระบาดหนักขึ้นจนรัฐบาลประกาศ พ.ร.ก.ฉุกเฉิน

ช่วงนั้นส่งผลต่อการเข้าห้องเรียน มีการปรับการเรียนการสอนเป็นระบบออนไลน์อย่างเต็มรูปแบบ เราเลยต้องวางแผนกลับบ้านที่ปัตตานีเพราะมีมาตรการออกมา นักศึกษาเริ่มทยอยกลับบ้าน ซึ่งการเรียนออนไลน์มีข้อจำกัดในการเรียนรู้ ทำให้เรารู้สึกไม่เต็มที่เหมือนในห้องเรียน การแลกเปลี่ยนลดน้อยลงมีข้อจำกัดการนำเสนองาน ยิ่งถ้าเป็นคลาสเรียนที่ใหญ่ก็มีข้อจำกัดในการโต้ตอบ และไม่ได้เอื้อกับบางรายวิชาที่ต้องจัดกิจกรรมการร่วมพูดคุย การเสวนา ในวงใหญ่ทำให้เกิดความเข้าใจยาก ส่วนตัวเราคิดว่าการเรียนออนไลน์ควรเป็นคลาสเรียนที่เล็กทุกคนที่เรียนจะได้เข้าถึง

จากสถานการณ์ที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยก็มีนโยบายการลดค่าเทอม ค่าหอพัก ให้นักศึกษา 20% เรามองว่ามาตรการดังกล่าวยังไม่สอดคล้องกับสถานการณ์เท่าที่ควร หากเทอมหน้ายังคงต้องเรียนแบบออนไลน์ 100% ทั้งเทอมนักศึกษาไม่สามารถเข้าห้องเรียนได้ตามปกติ การที่มหาวิทยาลัยให้ความช่วยเหลือนักศึกษาในเรื่องอินเทอร์เน็ตโดยที่นักศึกษาทุกคนหวังว่าจะได้รับ แต่ยังไม่สามารถเข้าถึงได้ทุกเครือข่าย เราจึงอยากเสนอให้มหาวิทยาลัยปรับลดค่าเทอม ค่าหอพักเป็น 50% และเพิ่มอุปกรณ์สำหรับการเรียนออนไลน์ให้กับนักศึกษา เพื่อสอดคล้องกับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งมหาวิทยาลัยยังอยู่ในกระบวนการพิจารณานโยบายดังกล่าวในการช่วยเหลือนักศึกษา

เดิมเราตั้งใจจะไปสหกิจศึกษา ที่กรุงเทพฯ สหกิจศึกษาคือการทำงานที่นักศึกษาเข้าไปฝึกงานในองค์กรที่อยากทำเป็นระยะเวลา 4 เดือน ด้วยเราเรียนรัฐศาสตร์ได้อ่าน ได้ฟัง ได้คิดอะไรที่แปลกใหม่ ด้วยช่วงวัยเลยมีความคิดที่อยากเปลี่ยนแปลงมากขึ้นในหลาย ๆ เรื่อง

ไม่ว่าจะเป็นการทำขายตัวเองในการรับมือกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงจากสังคมเดิม การมีที่ทางในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น มีความมั่นใจมากขึ้น รวมถึงการคาดหวังว่ามีโอกาสในการหางาน

แต่จากการแพร่ระบาดที่ผ่านมา เราคิดว่าโควิด-19 จะส่งผลกระทบต่อการศึกษาในอนาคต หากรัฐบาลยังไม่สามารถจัดการการแพร่ระบาดของโควิด-19 ได้ ในขณะเดียวกันแม้รัฐจะสามารถควบคุมการแพร่ระบาดได้ จัดหาวัคซีนได้ แม้เราจะได้รับวัคซีนแล้ว ก็ยังรู้สึกกังวลถึงความปลอดภัยอยู่ดี

ถ้าพูดถึงความฝันเรามีความฝัน แรกแรกคือ อยากจะเป็นปลัดอำเภอ เพราะเราชอบการทำงานที่ได้ลงพื้นที่ เราว่ามันท้าทายและได้พูดคุยกับผู้คนเยอะ เหตุผลที่เราอยากรับราชการเป็นเพราะที่บ้านด้วย และอีกส่วนอาจเพราะความมั่นคงในหน้าที่การงาน มีสวัสดิการ และแผนต่อมาในช่วงหลังเรียนจบเราอาจจะสมัครงานในบริษัทเอกชน

แผนถัดไป ถ้าเป็นไปได้ เราอยากมีธุรกิจร้านอาหารเป็นของตัวเอง แต่ด้วยสถานการณ์และระบบตอนนี้ การที่เราจะจบและหางานทำในอีก 1 ปีข้างหน้า หากยังจัดการกับสถานการณ์

การระบาดของโรคไม่ได้ ก็เป็นเรื่องที่ยากมากไม่ว่าจะเป็นการสอบราชการ หรือการสมัครงาน บริษัท แน่แน่นอนว่าสถานการณ์ตอนนี้หลายบริษัทก็ต้องลดพนักงาน จากเดิมเรามีความคิดจะทำงานในระบบราชการ แต่ระบบก็ยังมีรูปแบบเดิม ๆ ยังคงเป็นภาพเดิมที่เราเห็นตั้งแต่เด็ก จึงอยากทำงานภาคเอกชนมากกว่า ทำให้เกิดความรู้สึกอยากเป็นปลัดน้อยลง เลยทำให้เรามีความคิดว่าอยากเรียนต่อในทางรัฐศาสตร์เหมือนเดิมเพื่อเพิ่มทักษะ เพราะคิดว่าถ้าทำงานก็ไม่รู้ว่าจะได้ทำหรือเปล่า อย่างน้อยการเรียนต่อก็เป็นการเปิดทางให้เราอีกขั้นหนึ่ง

โครงการจากรัฐเราได้รับเงินจากโครงการ “เราชนะ” เงินตรงนั้นใช้กับการกินเป็นส่วนใหญ่ ส่วนตัวคิดว่ามันก็โอเค แต่เรามองว่ารัฐควรแบ่งกระจายให้ทั่วถึงทุกคน ความหวังในช่วงเวลาแบบนี้ก็แทบไม่มีเลย ในช่วงสถานการณ์แบบนี้เราต้องช่วยเหลือตัวเอง เราต้องพึ่งพาตัวเองไม่รู้ว่าสิ่งที่เขาให้มาดีหรือไม่ดี เราต้องพยุงตัวเองให้ได้ ไม่ว่าจะป็นกรณีของวัคซีนที่เราไม่รู้จะได้รับเมื่อไหร่? จะได้รับทุกคนไหม? ระลอกที่ 4 จะระบาดก่อนหรือเปล่า? ภาวะตรงนี้ทำให้เรามองว่า “โควิดอาจเป็นเพราะการเมือง การเมืองอาจเป็นเพราะโควิดก็ได้”

แต่เรายังมี “ความหวังแบบจินตนาการ” คือ การเปลี่ยนรัฐบาลที่มีคนรุ่นใหม่เข้ามาทำหน้าที่ เราสามารถลุกมาทำอะไรได้มากขึ้น พอเป็นรัฐบาลเดิมเราก็จะผิดหวังซ้ำซากกับเรื่องเดิม ๆ

สัมภาษณ์ เมื่อวันที่ 2 พฤษภาคม 2564